

Већ дуже време се шири кампања у многим медијима како у Србији хара фашизам и неонацизам. Та кампања је условила и доношење Предлога закона о забрани манифестација неонацистичких или фашистичких организација и удружења и забрани употребе неонацистичких или фашистичких симбола и обележја од стране ЛСВ. Јуче се он нашао на дневном реду скупштине. Њиме се забрањују не само манифестације и демонстрације организација као што су Образ, Крв и част, Национални строј, већ се тражи и њихова забрана. И то није све; под удар закона ће доћи и сви они који „пропагирају или оправдавају идеје, радње и поступке лица оптужених или осуђених пред Међународним кривичним трибуналом или лица осуђених или оптужених пред домаћим судовима за кривична дела ратних злочина”. Што значи следеће: уколико се овај предлог усвоји у неизмењеном облику, сви они који јавно говоре у позитивном смислу о Карацићу, Младићу или Шешељу – могу бити кривично гоњени. Увео би се вербални деликт и овај закон би тако пресудио овим оптуженицима, иако су они, правно гледано, невини док се не утврди њихова кривица.

Овим предлогом закона се не утврђују критеријуми за одређивање која је организација фашистичка, неонацистичка. Да ли се тиме отвара простор, за политички и кривични прогон десно оријентисаних политичких противника, запитаће се неко?

Нико није, да се разумемо, за те организације које пропагирају расну супериорност Срба над осталим народима и мржњу према хомосексуалцима, наркоманима, сектама, Јеврејима и другим народима. Али, зар многе невладине организације не мрзе на исти начин српски народ, приписујући му, као и његовом руководству сву кривицу за ратове од 1991. до 1999. године. Да наведемо најистакнутије: Хелсиншки одбор за људска права, Фонд за хуманитарно право, Центар за културну деконтаминацију, емисија „Пешчаник“ на радију Б92.... Зашто и њих не забранити?

Зар и оне не шире мржњу само према свом, а не према туђем народу? А то је код нас дозвољено. Јер се ми стидимо свог језика, писма, духовности, политичара из прошлости. Отуда и многи млађи људи згађени честим изливима додвориштва, чанколиштва од стране неких припадника наше културне, политичке „елите“, одлазе у редове ових другојачијих екстремиста.

У Србији је и инвазија политички коректних текстова. Као пример тог коректног говора у

Пише: Ненад Дукић
петак, 15 мај 2009 15:39

коме се ми приказујемо као нетолерантно, затворено, заостало, недемократско друштво јесте и јучерашња промоција књиге „Бити геј у Србији” у Палати федерације, под покровитељством Министарства за рад и људска права. Ову промоцију су пропратили водећи медији у Србији, ТВ Б92, дневни листови Политика, Данас, Блиц. На њој је истакнуто да 25 одсто Срба подржава насиље према хомосексуалцима, 75 одсто њих сматра да је хомосексуализам болест и да у Србији живи између 600.000 и 700.000 људи окренутих истом полу. И тако, према учесницима промоције, психологу Жарку Требјешанину и ауторки књиге, новинарки Лидији Обрадовић, четвртина Срба мрзи хомосексуалце и лезбијке, 10 одсто становништва има неприродне сексуалне склоности. И то на основу неких њихових извора, анкета јавног мњења, изводи се закључак за цео српски народ!

Чему све ово? Зашто Министарство за рад не финансира студију о лошем положају жена, на пример, у породици и на радним местима, или студију о насиљу у породици, о сексуалном искоришћавању деце, о проблемима наркоманије, алкохолизма у многим домовима? Као да у Србији постоји проблем хомосексуалца и лезбијки. А он не постоји. Постоји већинско неразумевање ове, рећи ће неко затуцане Србије, њиховим сексуалним опредељењем. Нико не оправдава, наравно, насиље над хомосексуалцима. Али, као да се они у Србији само туку и туку, тако је алармирана јавност.

Овим учесницима трибине смета и дискриминација хомосексуалца. Смета им вероватно због тога што њима њихов вид понашања представља један цвет у мноштву шарених цветова, нешто што је друштвено прихватљиво и корисно. Само треба неразвијено друштво реформисати и навићи на њих.

Лично нисам за осуђивање и изоловање ових људи, али ипак, како се може забранити људима изношење мишљења обичних људи о њима? И ако хомосексуалца или лезбијку попреко погледаш, то је дискриминација. Ти не цениш њихову посебну личност! И зато мене треба преваспитати, као и оних 75 одсто људи који сматрају да је хомосексуализам болест, јер нису у току, јер не знају за нове тенденције у науци и светској политици.

Наравоученије из свега овог је да ми нисмо ни конзервативно, ни заостало, већ слуђено друштво. Друштво које нема свест о својим правим, суштинским проблемима. Друштво које прихвата дијагнозе многих који нису живели један дан животом малог човека, већ су своје дијагнозе преписали од доктора са стране.

Пише: Ненад Дукић
петак, 15 мај 2009 15:39

Не смеју ни аналитичари да кажу да је Србија осиромашена и духовно и материјално, али да има јаке путоказе за будући развој у својој некадашњој духовности, уметности, историји, политици. Једини проблем је у томе што је на те путоказе пала прашина, а ми онако, потцењивачки, као да смо најпаметнији, говоримо: - Шта ви знате, ви нас не можете научити демократији, мултикултурализму, толеранцији, енглеском језику? Време је да скинемо прашину са путоказа, да сагледамо своју традицију у правом светлу, и тек онда ћемо знати шта ваља преузети са Истока и Запада. И подићи ћемо Србију из блата.